

ופליגא שמואל אדעולא. דאמר עולא: לא חילקו בין חטאת לעולה, אלא שחטאת צריכה דעת בשעת הפרשה כשמפריש חברו עליו ובלי זה אינו קדוש, ועולה אין צריכה דעת בשעת הפרשה. [שחטאת שלכפרה באה, סובר עולא שלא נוח לו לאדם בכפרה שאינה שלו. אבל עולה שלא לכפרת החטא באה לא אכפת לו בכך. תוס'].

אבל בשעת כפרה, אידי ואידי לדעת המתכפר יצא, שלא לדעת לא יצא. [שבשניהם אפשר שלא נוח לו, שרוצה לקיים מצות סמיכה. תוס'].

מיתיבי: "האומר חטאתו ואשמו עולתו ושלמיו של פלוני עלי, לדעת יצא שלא לדעת לא יצא". וסותר לברייתא הראשונה שמחלקת בין חטאת ואשם לעולה ושלמים, בזה.

ומשנינן: שמואל מוקי לה לברייתא זו בשעת הפרשה שבכולם צריך דעת, כי שמא לא נוח לו להתכפר בדבר שאינו שלו. והברייתא הראשונה שחילקה ביניהם מדוברת בשעת כפרה, כמבואר.

ועולא מוקי לה לברייתא זו בשעת כפרה, שבכולם צריך דעת משום סמיכה, והברייתא לעיל מדוברת בשעת הפרשה.

אמר רב פפא: אלו מתנייתא אהרדי לא קשיין. הא בשעת כפרה, הא בשעת הפרשה, וכמו שפירשנו.

ולאמוראי נמי, לפי שניהם לא קשיא. דשמואל מוקי קמייתא בשעת כפרה ובתרייתא בשעת הפרשה. ועולא מוקי איפכא. אמוראי [שמואל ועולא] ודאי פליגי. ששמואל סובר שעולה צריכה דעת בשעת הפרשה ולא בשעת כפרה. ועולא סובר להיפך.

ומקשינן: פשיטא, ומה בא רב פפא להשמיענו?

ומשנינן: מהו דתימא, מאי שעת הפרשה דקאמר שמואל שצריך דעת בעולה, אף בשעת הפרשה כוונתו. וכל שכן שצריך בשעת כפרה ומודה בזה לעולא. ואף על גב דאי נאמר כך, הך ברייתא קמייתא תשאר בתיובתייה לשיטתו.

קא משמע לן רב פפא שאינו כן, אלא לשמואל דוקא בשעת הפרשה צריך דעת, ומיושבת הברייתא אף לשיטתו.

שנינו במתניתין: וכן בגיטוי נשים כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.

אמר רב ששת: האי מאן דמסר מודעא אניטא לפני שגירש בו [שאמר גט שאני כותב לאשתי בטל הוא. רמב"ם פרק ו' מהלכות גירושין]. מודעיה מודעא, ומועיל לבטל את הגט.

ופריך: פשיטא שאינו גט, שהרי גילה את

שלא מדעתו הקרבן אינו קדוש ואין בו מעילה. אך אם התרצה בשעת ההקרבה יוצא בו ידי חובתו.

וביאר הליקוטי הלכות, כיון שבשעת ההקרבה נוח לו בזה חל או ההקדש [אף על פי שקודם לא חל] ומתכפר בזה.